

**இலங்கையின் சிங்கள-தமிழ் இனமுரண்பாடு:
அடிப்படைக் காரணிகள் குறித்த ஒரு பகுப்பாய்வு**

**Sinhala-Tamil Ethnic Conflict in Sri Lanka:
An Analysis on its Root Causes**

கலாநிதி. ஆதம்வாவா சர்ஜூன் / Dr. Athambawa Sarjoon¹

Abstract

Sri Lankan Sinhala-Tamil ethnic conflict is an infamously referred conflict in the modern world. The Sinhala-Ethnic conflict resulted in a three-decade civil war. All the initiatives to resolve the Sri Lankan ethnic conflict became unsuccessful due to the abject failure to understand its root causes hence addressing them. This article analyses the influence of the identified root causes to the Sinhala-Tamil ethnic conflict in Sri Lanka. This study has found that the debate over the historical origin of major ethnic groups, their territorial politics, divide and rule policy of British's colonial rulers, ethno-centric political reforms, representative systems, official language policy, opposition to devolution of power, policies in the matters of land, higher education and settlement programs have immensely contributed to the origination and proliferation of Sinhala-Tamil ethnic conflict in Sri Lanka. This study concludes that the exploring and finding solutions to these root causes alone can help to resolve ethnic conflict and facilitate the reconciliatory process in Sri Lanka.

Date of submission: 2019-04-23
Date of acceptance: 2019-05-28
Date of Publication: 2019-07-30
Corresponding author's
Name: Dr. Athambawa Sarjoon
Email: sarjoona@gmail.com

Key Words: Sri Lanka, Sinhala-Tamil ethnic conflict, civil war, peace process.

முகவுரை

சர்வதேச மட்டத்தில் நீடித்து தீர்க்கப்படாதிருக்கும் முரண்பாடுகளில் ஒன்றாக இலங்கையின் இனமுரண்பாடும் உள்ளது. இதனால், முரண்பாடுகள் பற்றிய சர்வதேச ஆய்வாளர்களின் கவனத்தை இலங்கையின் இனமுரண்பாடும் ஈர்த்துள்ளது. இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டின் நீடித்த தன்மையும் தீவிரத்தன்மையுமே இதற்காக காரணமாகும். பிரித்தானியர்களின் காலணித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து வெளிப்படையாக முளைவிடத் தொடங்கிய இனங்களுக்கிடையிலான குறிப்பாக, சிங்கள தமிழ் முரண்பாடு என்பது படிப்படியாக தீவிரத்தன்மையை அடைந்து மூன்று

தசாப்தங்களாக ஆயுத மேதலாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. இதன் விளைவால் இலங்கைத் தேசமே முரண்பாட்டில் சிக்கி ஒருவரை ஒருவர் பரஸ்பரம் அவநம்பிக்கையாக நோக்கும் நிலை தோன்றியுள்ளது. நீண்டகாலமாக இனமுரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்கு பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும் அவை முரண்பாட்டை இல்லாமல் செய்வதற்குப் பதிலாக அதிகப்படுத்துவதற்கே வழிவிட்டிருக்கின்றன.

இலங்கையில் இனமுரண்பாட்டின் விளைவான உள்நாட்டு யுத்தம் முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டு முரண்பாட்டுக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கு முயற்சிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்

¹ The author is a Senior Lecturer in the Department of Political Science, Faculty of Arts, University of Peradeniya, Peradeniya-20400, Sri Lanka. Email: sarjoona@gmail.com

இக்காலகட்டத்தில் இனமுரண்பாடு தோற்றம் பெற்று எழுச்சிபெறுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்திருந்த காரணிகளை மீளவும் பரிசீலனை செய்வது முரண்பாட்டை தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகள் கண்டறியப்படுவதற்கு பெரும் உதவியாக அமையும். அந்தவகையில், இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டுக்கு காரணமான ஆழவேருணறிய காரணிகளை பகுப்பாய்வு செய்யும் இக்கட்டுரை இனமுரண்பாட்டுத் தீர்வில் பங்குபெறுகின்ற தரப்பினருக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பெரிதும் பயனமிக்கதாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆய்வு முறையியல்

இக்கட்டுரையில் பல்வேறு இரண்டாம்நிலைத் தகவல் மூலங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்தகவல்கள் இலங்கையில் இனத்துவ உறவுகள், இனத்துவ அரசியல் மற்றும் இனத்துவ நெருக்கடிகள் குறித்த பல்வேறு வரலாற்று நிகழ்வுகளை பதிவுசெய்திருப்பதோடு அச்சம்பவங்கள் குறித்த கருத்தாடல்களையும் நோக்குகளையும் முன்வைத்திருக்கின்றன. இத்தகவல்கள் விபரிப்பு மற்றும் விமர்சனப் பகுப்பாய்வு நோக்கில் இக்கட்டுரையில் தேவையான இடங்களில் ஆதாரபூர்வமாக முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இலங்கையின் இனத்துவக் கட்டமைப்பு

இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டுக்கான அடிப்படைக் காரணிகளை ஆய்வுக்குட்படுத்தும் போது இலங்கையின் இனக்குழுக்களின் கட்டமைப்பு மற்றும் வரலாறு குறித்த அடிப்படைப் புரிதல் மிகவும் அவசியமாகிறது. வரலாற்றின் நீண்ட காலத்திலிருந்தே இலங்கை பல்லின சமூகங்கள் வாழும் ஒரு நாடாகவிருந்திருக்கிறது. இலங்கையில் சிங்களவர்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள் (சோனகர்கள்) மற்றும் இந்தியத் தமிழர்கள் என 4 பிரதான இனக்குழுக்களும் வேறு பல சிறிய இனக்குழுக்களும் வாழ்ந்துவருகின்றனர். இறுதியாக நடந்தேறிய (2012) குடிசன

கணக்கெடுப்பின்படி இலங்கையில் 20,359,439 பேர் வசித்தனர். இவர்களில் 74.9 வீதமானோர் சிங்களவர்களாகவும் 11.15 வீதமானோர் இலங்கைத் தமிழர்களாகவும் 9.6 வீதமானோர் முஸ்லிம்களாகவும் (இவர்களில் இலங்கைச் சோனகர்கள் 9.3 வீதமாகவும் மீதமானோர் மலாயர்களாகவும் உள்ளனர்) 4.12 வீதமானோர் இந்தியத் தமிழர்களாகவும் உள்ளனர் (DCS, 2014).

இலங்கையில் இனக்குழுக்களின் குடிசனப் பரம்பலை நோக்கின் சிங்களவர்கள் வடக்கு கிழக்கு தவிர்ந்த ஏனைய பிராந்தியங்களில் பெரும்பான்மையினராகவும் வடக்குகிழக்கில் சிறுபான்மையினராகவும் வாழ்கின்றனர். இலங்கைத் தமிழர்கள் வடக்குகிழக்கில் அம்பாறை மற்றும் திருகோணமலை மாவட்டங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் பெரும்பான்மையாகவும் மற்றய பகுதிகளில் சிறுபான்மையாகவும் வாழ்கின்றனர். முஸ்லிம்கள் அம்பாறை மற்றும் திருகோணமலை மாவட்டங்களில் பெரும்பான்மையாகவும் வடக்குக்கிழக்கிலுள்ள ஏனைய மாவட்டங்களில் தமிழர்களுக்கு அடுத்த பெரும்பான்மையாகவும் நாடு பூராக பரந்தும் வாழ்கின்றனர். அவ்வாறே, இந்திய தமிழர்கள் மத்திய பிராந்தியத்திலுள்ள நுவரேலியா மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மையாகவும், பதுளை, கண்டி, மாத்தளை மற்றும் இரத்தினபுரி போன்ற மாவட்டங்களில் ஓரளவு பெரும்பான்மையாகவும் வாழ்கின்றனர். இந்தக் குடிசனப் பரம்பல்கூட இனங்களுக்கிடையேயான உறவிலும் விரிசலிலும் முரண்பாடுகளிலும் பெரும் தாக்கத்தை செலுத்தியிருந்தன.

இலங்கை சிங்களதமிழ் இனமுரண்பாட்டின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்குமான காரணிகள்

இலங்கையின் பிரதான நான்கு இனக்குழுக்களும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்களாக இருந்த போதும் வரலாற்றில் இணக்கத்துடனேயே வாழ்ந்துவந்துள்ளனர். காலணித்துவ ஆட்சியாளர்களின் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்தே

இலங்கையில் இனக்குழுக்களிடையே முரண்பாடுகள் வளரத் தொடங்கியது. குறிப்பாக, பிரதான இரு இனக்குழுக்களான சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையேயான முரண்பாடு நாடு விடுதலை பெற்றதன் பின்னரான காலங்களில் படிப்படியாக தீவிரமடைந்து வன்முறையாகவும் உள்நாட்டு மோதலாகவும் வளர்ச்சி பெறலானது. இனமுரண்பாட்டின் விளைவு சுமார் 30 வருடகால உள்நாட்டுப் போராகவும் அது மானிட உயிரிழப்பு, இடப்பெயர்வு, அகதிவாழ்வு, சொத்துக்கள் மற்றும் வாழ்வாதாரங்கள் அழிப்பு மற்றும் மனித உரிமை மீறல்கள் என பல்வேறுபட்ட தாக்கத்தினை குறிப்பாக சிறுபான்மையினர் மத்தியில் ஏற்படுத்தி நின்றது. ஆதலால், நீண்டகாலமாக இலங்கையின் இனமுரண்பாடு என்பது சர்வதேசத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தவொன்றாக இருந்துள்ளதுடன் ஆய்வுக் களமாகவும் அமைந்திருந்துள்ளது.

வன்முறைசார் உள்நாட்டுப் போர் முடிவுபெற்று 10 ஆண்டுகள் கடந்துள்ளபோதும் இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டினை தீர்ப்பதற்கான ஆக்கபூர்வமாக முயற்சிகள் போதுமளவில் எடுக்கப்படவில்லை என்ற ஆதங்கமே உள்ளது. இனமுரண்பாடு தீர்க்கப்படுவதற்கு அது தோற்றம்பெற வழிவகுத்த ஆள வேரூன்றிய அடிப்படைக் காரணிகள் கண்டறியப்பட்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்காக முயற்சிகள் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

இலங்கையின் சிங்கள தமிழ் இனமுரண்பாட்டுக்க பல காரணிகள் துணை புரிந்திருப்பினும் அவற்றை வரையறை செய்வது என்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல. சிலரிடம் காலணித்துவ ஆட்சிக்காலத்திலேயே முரண்பாட்டுக்கான விதைகள் விதைக்கப்பட்டுவிட்டன என்ற வாதம் உண்டு. சிலர் அதனை மறுதலித்து சுதந்திர இலங்கையிலேயே பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்களே இனமுரண்பாட்டுக்கு வித்திட்டதாக வாதிடுவர். இலங்கையில் இனமுரண்பாட்டுக்கான காரணிகளை வரையறுப்பது சிக்கலான ஒன்றாகவுள்ள

போதிலும் சில பொதுவான காரணிகளை பலரும் ஏற்றுக் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்கது. அவற்றில் பின்வரும் காரணிகள் செல்வாக்குமிக்கவைகள்.

1. வரலாற்றுக் காரணிகளும் ஆள்புல அரசியலும்

இலங்கையின் இனத்துவ வரலாற்றை நோக்கின் தற்போதுள்ள 4 பிரதான இனக்குழுக்களும் இலங்கைக்கு பல்வேறு காலகட்டங்களில் வெளிநாடுகளில் இருந்துவந்து குடியேறியவர்கள் என்பது நிரூபணமான விடயம். ஆனாலும், வரலாற்று ரீதியாக சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் தாங்களே இந்நாட்டின் உண்மையான பூர்வீகத்தவர்கள் என உரிமை கொண்டாடி வந்துள்ளனர். உண்மையில், இந்த பூர்வீகம் பற்றிய விவாதங்களே இனமுரண்பாட்டின் ஆரம்ப வேர் என அடையாளம் காணலாம்.

கிறிஸ்து பிறப்புக்கு முன்னர் ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்தியாவிலிருந்து வந்த அசோகனதும் அவனது நம்பர்களதும் குடியேற்றத்தினால் தமது இனத்தின் பூர்வீகம் இலங்கையில் தோற்றம் பெற்றதாகக் சிங்களவர்கள் கூறுகின்றனர். இதனால், சிங்கள இனமே முதன்மையானதும் உயர்ந்ததுமாகும் என்ற கருத்தோட்டம் சிங்களவர்கள் மத்தியில் வளரத்தொடங்கியது. மற்றய இனத்தவர்களிலிருந்து தமது இனத்தை பாதுகாக்கும் நோக்கில் காலவோட்டத்தில் 'இலங்கைத் தீவு அபாயத்துக்குள்ளாகிறது' என்ற கருத்தோற்றமும் சிங்களவர்களிடையே வளரவும் இது வழிவிட்டது. இலங்கையில் வாழும் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் அனைவரும் பிற நாடுகளில் இன ரீதியான தொடர்பினைக் கொண்டிருக்கும் போது சிங்களவர்கள் மாத்திரமே இப்பிராந்தியத்தில் சிறுபான்மையினராக உள்ளனர் என்ற அச்சத்திலிருந்து இந்தக் கருத்துநிலை தோன்றியிருக்கலாம். உண்மையில், சிங்களவர்களுக்கு தாய்நாடு என்று கூறுவதற்கு இலங்கையை விட்டால் வேறு நாடு எதுவுமே இல்லை என்ற குமாரி ஜெயவர்த்தனாவின் கருத்தும் இவ்வாதத்துக்கு வலிமை சேர்க்கிறது (பார்க்க: Jeyawardena, 1987, pp.23).

இவ்வாறே, தமிழர்களும் இலங்கையில் தமது பூர்வீக வரலாறு என்பது கி.மு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்து ஆரம்பிப்பதாக வாதிடுகின்றனர். கலாநிதி புஸ்பரத்தினத்தின் 'தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு' எனும் நூலினை ஆதாரம் காட்டி இலங்கைக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையேயான தொடர்பு கி.மு. 1000 ஆண்டுகளுக்கும் பிந்தியதாகும் என்றும் இதற்கான ஆதாரங்கள் இலங்கையின் வடக்கிலும் ஏனைய பகுதிகளிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அரசியல் ஆய்வாளர் ஜோதிலிங்கம் சுட்டிக்காட்டுவதுடன் அவரே கி.மு. முதலாம் நூற்றண்டிலிருந்தே தமிழ்நாட்டு அரசர்களின் படையெடுப்புக்கள் இலங்கை மீது நடந்து அவர்களின் ஆட்சி நடைபெற்றதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (ஜோதிலிங்கம், 2002, பக்.45).

மேற்படி இரு பிரதான இனக்குழுக்களினதும் அவ்வாறே சிறுபான்மைக் குழுக்களதும் வரலாற்று ஆதாரங்கள் மிக நீண்ட காலத்திலிருந்தே இலங்கை ஒரு பல்லின சமூக கட்டமைப்பைக் கொண்ட நாடாக இருந்திருக்கிறது என்பதை விவாதத்துக்கு இடமின்றி உண்மைப்படுத்துகின்ற போதும் இரண்டு பிரதான இனக்குழுக்களின் பூர்வீகம் குறித்த வாதாடல் இரு இனக்குழுக்களையும் படிப்படியாக ஆள்புல ரீதியாக தமது இருப்பையும் ஆதிக்கத்தையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் வழிவிட்டிருக்கிறது.

அந்தவகையில், வடக்குகிழக்கு பகுதிகளில் தமிழர்கள் தமது வாழ்விடங்களின் செறிவையும் வாழ்வியல் வரலாற்று ஆதாரங்களையும் காட்டி வடக்குகிழக்கு தமிழர்களின் தாயகம் என்று வாதாடி வருகின்றமை இலங்கையை மட்டுமே தமது தாய் நாடாகக் கூற அருகதை பெற்றுள்ள சிங்களவர்கள் மத்தியில் தமிழர்கள் மீதான எதிர்ப்பினை அதிகப்படுத்தியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதுவே, சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் வடக்குகிழக்கில் தமது ஆதிக்கத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதற்கு அதீத முயற்சியை மேற்கொள்ளத் தூண்டிய பிரதான காரணி எனச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

உண்மையில், ஆள்புல அரசியல் என்பது இலங்கையின் இரு பிரதான இனக்குழுக்களுக்கிடையேயான உறவிலும் அரசியலிலும் வாழ்வியலிலும் ஒரு மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய விவகாரமாகவே இருந்து வந்துள்ளதுவருகின்றது.

2. பிரித்தானியர்களின் பிரித்தானும் கொள்கை

பிரித்தானியர்களின் பிரித்தானும் கொள்கையும் இலங்கையின் பிரதான இனக்குழுக்களிடையே முரண்பாடுகள் தோன்றுவதற்கும் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் காரணியாக அமைந்திருந்துள்ளன. பிரித்தானியர்களின் குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில் பிரித்தானும் கொள்கை நன்கு வேருணறியிருந்தது. பிரித்தானியர்கள் சுதேசிய பெரும்பான்மையின சிங்களவர்களை நம்பமுடியாதவர்களாகவும் தமக்கு சமமாக வைத்து நோக்க முடியாதவர்களாகவும் கருதியிருந்தனர். இதனால், மற்றைய இனத்தவர்களை நம்புவதே அவர்களுக்கு இருந்த ஒரே வழியாக இருந்தது. இதனால், மலாயர்களையும் டச்சுக்காரர்களின் சந்ததியினரான பறங்கியர்கள் ஐரோப்பியர்களையும் நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக நிர்வாக மற்றும் பாதுகாப்புப் பணிகளில் உயர்ந்த பதவிகளை வழங்கலாயினர்.

அத்துடன், இலங்கையர்களை பல்வேறு சிறு குழுக்களாக உடைப்பதற்கான முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டனர். இதில் கிறிஸ்தவத்துக்கு மதமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்கள் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் ஆங்கிலம் பேசுவோராக இருந்ததோடு ஆங்கிலக் கல்வியையும் பெற்றிருந்தனர். இதனால், இவர்களும் நிர்வாக சேவைகளில் உயர் பதவிகளைப் பெற்றனர். இன்னொரு பகுதியினர் தமக்கு விசுவாகமாக இருப்பதற்காக பட்டம் பதவிகளும் நிலங்களும் கொடுத்து உருவாக்கப்பட்டனர். இந்தச் சலுகைகளை அனுபவித்தவர்களில் தமிழ் சிறுபான்மையினரும் அதிகமிருந்தனர். தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட சாதிவேறுபாடுகளையும் வகுப்புவாத

புறக்கணிப்புக்களையும் புரிந்துகொண்ட பிரித்தானியர்கள் தமிழர்கள் செறிவாக வாழ்ந்த பல பகுதிகளில் மிசனறிப் பாடசாலைகளைக் உருவாக்கியதன் ஊடாக அவர்களை மதமாற்றம் செய்வதற்கு கல்வியை ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தினர். ஆங்கிலக் கல்வியை விரும்பிக் கற்றதும் மதமாற்றத்துக்கு ஆதரவாக இருந்ததும் தமிழர்கள் பிரித்தானியர்களால் நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக நோக்கப் படுவதற்கும் நிர்வாக கட்டமைப்பிலும் நிபுணத்துவ தொழில்களிலும் உயர் பதவிகளைப் பெறுவதற்கும் வழிவிட்டது (De Silva, 2003, pp.71-72).

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் கிறிஸ்தவ மிசனெறிகளின் செல்வாக்கு நாட்டில் மேலோங்கியிருந்ததை எதிர்த்து பல்வேறு கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பியக்கங்கள் சிங்களப் பெளத்தர்களிடத்தில் தோற்றம்பெற்றன. இவை சிங்களப் பெளத்த குருமார்களின் ஆதரவுடன் செயற்பட்டு மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தை தூண்டி பெளத்த மதத்தையும் கல்வியையும் பாதுகாக்க கோசமிட்டன. பெளத்தத்தைப் பாதுகாக்கும் கடப்பாடு இலங்கைக்குரியது, இலங்கை 'தம்ம துவீபம்' (தம்ம தீவு), பெளத்த மதத்தை பாதுகாக்கும் கடமை ஆரிய சிங்கள மக்களுக்கு புத்தபெருமானால் அளிக்கப்பட்டது என்ற கொள்கைகள் இவ்வியக்கங்களில் மேலோங்கியிருந்தன.

பிரித்தானியர்களின் காலணித்துவ ஆட்சிக் கொள்கைகள் சிறுபான்மையினர் நலனை விட பெரும்பான்மையினர் நலனையே பெரிதும் பாதிப்பதாக அமைவதனை இலங்கையர்கள் விடயத்திலும் காணப்பட்டது. 1867 இல் அவர்கள் அறிமுகம் செய்த கல்விக் கொள்கை கிறிஸ்தவ மிசனறிப் பாடசாலைகளை முன்னேற்றுவதாகவும் சுதேசிய போதனா மொழிக்குப் பதிலாக ஆங்கில மொழிக்கல்வியினை முக்கியப்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது என்ற பயத்தை சிங்களவர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியதனால் அவர்கள் அத்திட்டத்தினால் அதிக பலனைப்

பெறவில்லை. 1869 இல் பாடசாலைகளுக்குச் சேர்ந்த இலங்கையர்களில் 65 வீதமானவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக விருந்ததுடன் 27 வீதமானவர்கள் மட்டுமே பெளத்தர்களாக விருந்தனர். 1869 இல் Department of Public Instruction திறக்கப்பட்டு அது மானியங்களையும் உதவிகளையும் வளங்கியபோதும் அதில் அதிக நன்மை பெற்றவர்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களே (Ghosh, 2002, p.74).

உண்மையில், பிரித்தானியர்களது பிரித்தானும் தந்திரச் செயற்பாடுகள் இலங்கையர்களை ஒன்றுபட்ட குரலில் செயற்பட முடியாது தடுத்ததுடன் அவர்கள் இன, மத மற்றும் மொழி ரீதியாக சிந்திப்பதற்கும் செயற்படுவதற்குமே வழிவிட்டது. அது படிப்படியாக இனக்குழுக்களிடையே முரண்பாடுகள் வளர்வதற்கும் காரணமாகியது.

3. அரசியல் சீர்திருத்தங்களும் பிரதிநிதித்துவ முறையும்

இலங்கையில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்களும் பிரதிநிதித்துவ முறைகளும் கூட பெரும்பான்மை சிறுபான்மை இனக்குழுக்களிடையே முரண்பாடுகளுக்கு அடிப்படையாக இருந்திருக்கின்றன. 1910 இலேயே பிரதிநிதித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிங்கள தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கிடையே முரண்பாடு தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது. சிங்களத் தலைவர்கள் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை வேண்டி நிற்க, தமிழ்த் தலைவர்களோ இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை வேண்டினர். ஆனால், பிரித்தானியர்கள் 1931 வரை வழங்கிய சீர்திருத்தங்களில் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரித்த போது இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தையே அதிகரித்தனர். இது சிங்களவர்களின் எதிர்பார்ப்புக்கு எதிரானதாக இருந்தது. அவ்வாறே, 1931 இல் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை வழங்கியபோது அது தமிழர்களின் விருப்புக்கு எதிரானதாக இருந்ததால்

தமிழர்கள் டொணமூர் சீர்திருத்தை எதிர்த்தனர். டொணமூர் அரசியலமைப்பு மசோதா மீதான விவாதத்தில் போசும்போது 'டொணமூர் திட்டமென்றால் இனி தமிழரில்லை' (Donoughmore means Tamils no more) என்ற கருத்துப்பட தமிழ்த் தலைவர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் உரையாற்றியிருந்தமையும் இவ்வாதத்துக்கு மேலும் வலிமை சேர்க்கிறது.

இவற்றுக்கொல்லாம் மேலாக, டொணமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள் தமிழ்சிங்கள முரண்பாட்டை மேலும் அதிகப்படுத்த உதவின. 1931 இல் நடந்த சட்டசபைக்கான தேர்தலை தமிழர்கள் புறக்கணித்தனர். ஆனால், 1936 இல் நடந்த தேர்தலில் இலங்கைத் தமிழர்கள் சார்பில் 8 பேரும் இந்தியத் தமிழர்கள் சார்பில் 2 பேரும் தெரிவு செய்யப்பட்ட போதும் மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்ட போது சிங்களவர்களே மந்திரிகளாக தெரிவுசெய்யப்படும் வகையில் தந்துரோபாயமாக 7 குழுக்களிலும் சிங்கள பிரதிநிதிகளை பெரும்பான்மையாக உருவாக்கி தனிச் சிங்கள மந்திரிசபையை அமைத்துக்கொண்டமை சிங்களதமிழ் முரண்பாடு மேலும் கூர்மையடைய வழி ஏற்படுத்தியது (Ghosh, 2002, p.10). இதன் பிரதிபலிப்பாகவே ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தினால் சமப்படுத்தும் பிரதிநிதித்துவம் (Balance Representation) எனும் 50:50 கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. உண்மையில், வில்சன் (Wilson, 1988, p.6) குறிப்பிடுவது போன்று, "1833-1931-1948 வரையில் சிங்களதமிழ் அரசியல் உயர் குழாமினரிடையே இடம்பெற்ற சச்சரவுகள் சட்டமன்றத்தின் பிரதிநிதித்துவத்தை பங்குபோடுவது என்பதிலேயே இருந்தது. மாறாக, அரசாங்கக் கட்டமைப்பினைப் பற்றியதல்ல" என்ற கருத்தும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1947 இல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட சோல்பரி அரசியலமைப்புக்கூட சிறுபான்மையினரை வேறுபடுத்தும் பல ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசியலமைப்பின் 29 ஆவது சரத்து சிறுபான்மையினர் என்ற வேறுபாட்டை

அரசியலமைப்பே சுட்டிக்காட்டுவதாக இருந்தது. சிறுபான்மையினருக்கான காப்பீடாக அது சேர்க்கப்பட்டிருந்த போதும் மிகக்குறுகிய காலத்திலேயே அந்த ஏற்பாட்டை மீறும் நடவடிக்கைகள் நடந்தேறின. இந்தியாவை பூர்வீகமாகக் கொண்டிருந்த தோட்டத்தொழிலாளர் தமிழர்களின் அரசியல் பலத்தினை இல்லாமல் செய்யும் முகமாக நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த மிகக்குறுகிய காலத்திலேயே அவசர அவசரமாக 1948.11.15 இல் 1944 ஆம் ஆண்டின் குடியரிமைச் சட்ட மூலமும் அவ்வாறே, 1949 டிசம்பரில் இந்திய குடியிருப்போர் சட்ட மூலமும் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டதால் இலெட்சக்கணக்கான இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் தமது குடியரிமையை இழந்ததுடன் தமது பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தையும் இழந்தனர். இந்தச் சம்பவங்கள் தமிழர்களிடையே இன தனித்துவ உணர்வினை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்ததுடன் குடியரிமைப் பிரச்சினையையும் இனமுரண்பாட்டின் ஓர் அடிப்படைக் கோரிக்கையாக சேர்ந்துகொள்ள வழிவிட்டது.

1970 இல் ஆட்சியமைத்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி மற்றும் இடதுசாரிகள் கூட்டு அரசாங்கமானது மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் இருந்ததால் தமிழர்களின் விருப்பங்களையோ எதிர்பார்ப்புக்களையோ பொருட்படுத்தாது 1972 இல் இலங்கை சோசலிச ஜனநாயகக் குடியரசு எனும் ஓர் அரசியலமைப்பை நிறைவேற்றிக் கொண்டது. இவ்வரசியலமைப்பு பௌத்த மதத்துக்கு அரசு அந்தஸ்துக் கொடுத்தமை, சோல்பரியில் இருந்த சிறுபான்மையினர் காப்பீடுகளை இல்லாமற் செய்தமை மற்றும் மிகவும் பலம் பொருந்திய தேசிய அரசுப் பேரவையினை (பாராளுமன்றம்) உருவாக்கியமை என்பன சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் நலன்கள் விடயத்தில் பெரும் அச்சத்தையும் சந்தேகங்களையும் ஏற்படுத்தியதன் அவற்றை உண்மைப்படுத்தும் சம்பவங்களும் இவ்வரசியலமைப்பு அமுலில் இருந்த காலகட்டத்தில் நடந்தேறின. குறிப்பாக

இந்த அரசாங்கம் முன்னெடுத்த பல்கலைக்கழக புகுமுக தரப்படுத்தல் முறை, பொருளாதார முறை அதனால் ஏற்பட்ட வறுமைநிலை, தொழிலின்மை, இளைஞர் விரக்தி மற்றும் அமைதியின்மை என்பனவையே தமிழ்சிங்கள முரண்பாடு கூர்மையடைவதற்கும் தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்திப் போராடுவதற்கும் வழிவிட்ட பிரதான அடிப்படைக் காரணிகள் என்பது வரலாற்றுப் பதிவுகளாக உள்ளன.

1977 இல் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கமும் தமிழர்களின் விருப்பங்களுக்கு மாறாக கொண்டுவந்த 1978 ஆம் ஆண்டைய 2 ஆம் குடியரசு அரசியலமைப்பும் அதன் பின்னரான அரசியல் செயற்பாடுகளும் சிங்களதமிழ் முரண்பாட்டின் வளர்ச்சியில் இன்னுமொரு இருண்ட அத்தியாயத்துக்கு வழிவிட்டன. இந்த அரசியலமைப்பு மிதமிஞ்சிய அதிகாரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகாரம் பொருந்திய ஜனாதிபதித்துவ முறையை அறிமுகம் செய்தது. மீண்டும் பௌத்த மதத்துக்கான அரசு அங்கீகாரம் புதுப்பிக்கப்பட்டது. பாராளுமன்றம் ஓரவையாக்கப்பட்டு அதுவரை சிறுபான்மையினருக்கான காப்பீடாகவிருந்த செனட் சபை இல்லாமற் செய்யப்பட்டு ஜனாதிபதியின் முழுக்கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. இவைகளெல்லாம் சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் நலன்கள் மற்றும் உரிமைகள் விடயத்தில் பெரும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. 1981 மற்றும் 1983 ஆம் ஆண்டைய இனக்கலவரங்களால் அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் சொல்லொண்ணாத துயரங்களை அனுபவிக்க நேரிட்டது. நிறைவேற்று ஜனாதிபதிப் பதவி, பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் மற்றும் அவசரகாலச் சட்டம் என்பன நாட்டில் சிங்களதமிழ் இன மோதலை தீவிர ஆயுத மோதல் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றன.

4. அரசுகளும் மொழிக் கொள்கை

காலாதி காலமாக இலங்கை அரசாங்கங்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட அரசுகளும் மொழிக் கொள்கை

இனமுரண்பாட்டின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறது. உண்மையில், எல்லா சிங்கள அரசு தலைவர்களும் சிங்கள மொழியைப் போன்று தமிழ் மொழிக்கு சம அந்தஸ்து வழங்குவதை விரும்பியிருக்கவில்லை. அவ்வப்போது அதற்கான உடண்பாடுகள் காணப்பட்டபோதும் அவைகள் பின்னர் வெளிப்படையாகவே எதிர்க்கப்பட்டு அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நிச்சயமாக, சிங்களம் மட்டும் அரசுகளும் மொழியாக்கப்படல் வேண்டும் என்பதற்கு சட்ட அங்கீகாரம் பெறுவதற்கான சிங்கள தலைவர்களின் நடவடிக்கைகள் குறிப்பிட்டத்தக்க அளவில் சிங்களதமிழ் இன முரண்பாட்டில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதிலும் அதுவே தனித் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்தை மொழித்தேசியமாக கூர்மையடையச் செய்தது என்பதிலும் பலருக்கு உடண்பாடு இருக்கும் என நம்புகிறேன்.

வரலாற்றை நோக்கின், 1943 ஜூன் 22 இல் J.R.ஜெயவர்த்தனாவே முதன் முதலில் சிங்களம் இன்னும் சில வருட காலத்தினுள் அரசுகளும் மொழியாக்கப்படல் வேண்டும் என்று அரசுசபையில் பிரேரித்தார். ஆனாலும், அவ்விடயம் பின்னர் 1945 மே 24 இல் தமிழும் சேர்க்கப்படல் வேண்டும் என்ற பலரதும் குறிப்பாக, S.W.R.D.பண்டாரநாயகாவினது வேண்டுகோள் பெயரில் திருத்தத்துடன் சட்டமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 1944 இல் பண்டாரநாயகா “இவ்விரு மொழிகளையும் அரசு மொழிகளாகக் கொள்வதில் எனக்கு எத்தகைய தனிப்பட்ட எதிர்ப்பும் கிடையாது. இதனால் எத்தகைய தீங்கோ, அபாயமோ, இடர்பாடோ ஏற்படும் என்று நான் கருதவில்லை” (Jeyawardena, 1987, p.96) என்றார். ஆனால், ஜோன் கொத்தலாவல பிரதமராக இருந்தபோது (1953-1956) இப்பிரச்சினை விஸ்வரூபம் எடுத்தது. சிங்களமும் தமிழும் அரசுகளும் மொழியாக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கொள்கையிலிருந்து விலகி ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்ற மேலாதிக்க நிலைப்பாடு தோன்றலானது. சிங்களவர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கான அரசியல்

சதுரங்கப் போட்டியில் இக்கோரிக்கை முக்கிய இடத்தை பெற்றது. குமாரி ஜெயவர்த்தனா (Jeyawardena, 1987, p.97) குறிப்பிடுவது போன்று 1953-1956 காலப்பகுதியில் சிங்களம் மட்டும் கோரிக்கை நாடு முழுவதும் பரந்திருந்ததுடன் அதற்கான ஆதரவும் அதிகரித்திருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1956 தேர்தலில் பல சிங்களக் கட்சிகள் சிங்களம் மட்டும் என்ற கோரிக்கைக்கே ஆதரவு தெரிவித்தன. இதுவே தேர்தல் பிரச்சாரத்தையும் ஆட்கொண்டிருந்தது. இதுவே பண்டாரநாயகாவின் வெற்றிக்கும் வழி விட்டது. பண்டாரநாயகா ஆட்சிக்கு வந்தபோது பௌத்த சிங்கள இனமேலாதிக்கவாதிகள் அவர்களின் உணர்வுகளை அடையாளமாகான விரும்பியிருந்த ஒரு தலைவராக அவரைக் கண்டனர். அவர்களது கோரிக்கையில் முக்கியமானது சிங்களத்தை அரசு கரும மொழியாக்குவதாக இருந்தது. இதனால், பண்டாரநாயகாவின் முதல் மசோதா தனது வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதற்கான 'சிங்களம் மட்டும் அரசு கரும மொழி' என்பதாகவே இருந்தது. இது 1956 ஜூன் 5 ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் இரு பிரதான சிங்கள கட்சிகளினதும் ஆதரவுடன் நிறைவேறியது (Midlarsky, 2011).

சிங்களம் மட்டும் மசோதாவை எதிர்த்து அதே நாள் தமிழரசுக் கட்சி முக்கியஸ்தர்கள் காலிமுகத் திடலிலிருந்த பாராளுமன்றத்திற்கு முன்பு அமைதிவழி சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை நடத்தியபோது அதை சிங்களபௌத்த தேசியவாதக் குண்டர்கள் குழப்பியதுடன் தமிழ் தலைவர்களையும் தாக்கினர். தமிழ் தலைவர்களுக்கு எந்தவித பாதுகாப்பையும் அளிக்காது பிரதமர் பண்டாரநாயகா பாராளுமன்ற முற்றத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் (நடேசன், 2000, பக்.49). காயங்களுடன் இரத்தம் தோய்ந்த ஆடைகளுடனேயே சில தமிழ்த் தலைவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் அம்மசோதாவுக்கு எதிராக வாக்களித்தனர் என்பது வரலாற்று உண்மையாகும்.

'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்துக்கு எதிரான உணர்வலைகளும் அதனை எதிர்த்த

தமிழர்களுக்கு எதிரான உணர்வலைகளும் தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசங்களெல்லாம் நாடுபூராகவும் பரவியதுடன் பல்வேறு அழிவுகளையும் அது ஏற்படுத்தியது. இச்சட்டத்திற்கான தமிழ் பேசும் மக்களின் எதிர்ப்பினைக் வெளிக்காட்ட தமிழரசுக் கட்சியின் 1956 ஆகஸ்ட் 19 திருமலை மாநாட்டில் தமிழ் மொழிக்கு சமஅந்தஸ்த்து வழங்குவது உட்பட மக்கள் செறிந்து வாழும் வடக்குகிழக்கில் சுயாட்சியை வழங்குதல், குடியரிமைச் சட்ட வதிகளை இரத்துச் செய்தல் மற்றும் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை நிறுத்துதல் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தி தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி அவற்றை அரசாங்கம் பூர்த்திசெய்ய வேண்டும் என தமது எதிப்பை வெளிப்படுத்தியிருந்தனர்.

ஆனால், இவற்றுக்கான அரசாங்கத் தரப்பு பதில்கள் அராஜகம் மிக்கதாகவே இருந்தன. சிங்கள மொழியை அரசு கரும மொழியாக அமுலாக்கும் நடவடிக்கைகள் தீவிரமடைந்தன. அரசு அலுவல்கள் யாவும் சிங்கள மொழியில் இடம்பெற திறைசேரி சுற்றறிக்கை வெளியிட்டது. உண்மையில், De Silva (2003, p.75) கூறுவதுபோல், இந்த 'சிங்களம் மட்டும்' கொள்கை மீதமிருந்த பிரித்தானிய சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்த ஆங்கிலம் பேசும் அலுவலர்களில் பலரை (குறிப்பாக தமிழர்களை) தந்திரமாகவும் நுட்பமான வழியிலும் வெளியேற்றி சிங்களம் மட்டும் பேசும் தேசியவாதிகளை நிரப்புவதற்கான ஏற்பாடாகவே அடைந்திருந்தது. சிங்கள மொழியில் வேலை செய்வதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்த பல தமிழ் அலுவலர்கள் வேலை இழந்தனர். சிங்களத்தில் கடமை புரிவதாக எழுத்து மூலம் உறுதியளிக்க ஒவ்வொரு ஊழியரும் பணிக்கப்பட்டனர். சிங்களத்தைக் கற்பிக்க தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் அனுப்பப்பட்ட போதும் கூட தமிழர்களின் எதிர்ப்பினால் ஆசிரியர்கள் திரும்பிச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது.

திருமலை மாநாட்டினை அடுத்து தமிழரசுக் கட்சி தனது சாத்வீக போராட்டத்தினை தீவிரப்படுத்த முயன்றபோது பண்டாரநாயகா இதனை தந்திரமாக

கையாள முயன்றார். தமிழரசுக் கட்சித் தலைவருடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி ஓர் ஒப்பந்தத்தையும் செய்து கொண்டார் (பண்டாசெல்வா ஒப்பந்தம், 1957 ஜூலை 29). இவ்வொப்பந்தத்தின் ஊடாக பிராந்திய சபைகள் அமைத்தல், தமிழ் மொழி அலுவலக மொழி அந்தஸ்த்து வழங்கல் போன்றவற்றக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சிங்களதமிழ் இனமுரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதற்கான பலமான அடித்தளமாக அவ்வொப்பந்தம் பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

பல்வேறு அனுகூலமான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்த பண்டாசெல்வா ஒப்பந்தத்தை பிரதான எதிர்க்கட்சிகள் எதிர்த்ததுடன் அதற்கெதிரான பிரச்சாரத்தையும் மேற்கொண்டன. ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து 1957 ஓக்டோபர் 5 இல் கண்டி நோக்கிய எதிர்ப்பு ஊர்வலத்தை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆரம்பித்தது. பௌத்த குருமார்களும் சிங்கள தேசியவாதிகளும் எதிர்ப்புக் குரலும் மேலோங்கி நின்றது. இதனால், 1958 ஏப்ரல் 9 இல் பண்டாரநாயகா ஒப்பந்தத்தில் பங்கு கொண்ட மற்ற தரப்பான தமிழரசுக் கட்சியை ஆலோசனை செய்யாது ஒருதலைப்பட்சமாக அதனைக் கிழித்தெறிந்தார். மாறாக, 'ஸ்ரீ' எனும் சிங்கள எழுத்துப் பொறித்த வாகனத் தகடு எனும் கொள்கைக்கும் ஆதரவு தெரிவித்தார். இது நாடுபூராகவும் மேலும் கலவரங்கள் ஏற்பட வழிவிட்டது.

பின்னரான காலங்களில் தமிழ் மொழிக்கான அங்கீகாரத்துக்கான தமிழ்பேசும் மக்களின் போராட்டம் தீவிரமடைந்ததுடன் தமிழ் மக்களின் சிங்கள ஆட்சியாளர்களுடனான முரண்பாட்டின் பிரிக்கமுடியாத ஒரு அடிப்படை விடயமாக 'மொழி' மாறலானது. இன்றுவரை அரசு மொழிக்கொள்கையும் அதன் அமுலாக்கமும் இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டுக்கான அடிப்படைக் காரணிகளில் ஒன்றாக தொடர்ந்தும் இருந்தவண்ணமே உள்ளன.

5. அதிகாரப்பகிர்வுக்கான எதிர்ப்பும் மறுப்பும்

1936 இல் தனிச்சங்களை மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டதிலிருந்தே தமிழ்த் தலைவர்கள் மத்தியில் இனக்குழுக்களுக்கிடையே

அதிகாரத்தைப் பகிர வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுப்பெற்றது. இதனாலேயே, ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் 50:50 எனும் சமநிலைப்படுத்தும் பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கையை பாராளுமன்றத்தில் முன்வைத்தார். அவ்வாறே, 1948 இல் தமிழர்களுக்கு நடந்த கசப்பான சம்பவங்களால் அதிகாரப் பகிர்வை வலியுறுத்துகின்ற சமஷ்டிக் கட்சியை (தமிழரசுக் கட்சி என்றே அது தமிழில் விழிக்கப்பட்டது) எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் தோற்றுவித்ததுடன் அவரது பிரதான கோரிக்கைகளில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்ற வடக்கு கிழக்குப் பிராந்தியத்துக்கு சுயாட்சியை வழங்குகின்ற சமஷ்டி ஆட்சிமுறைக்காக கோரிக்கையையும் ஒன்றாக முன்வைத்தார்.

வரலாற்றை நோக்கின், சுதந்திரத்திற்கு முன்பே 1926 இல் பண்டாரநாயகா பல்லினக் குழுக்களின் அபிலாசைகளை உள்வாங்கி ஆட்சிபுரிவதற்கு சமஷ்டி முறையிலான கட்டமைப்பே அவசியமானது என வலியுறுத்தியதுபோதும் சுதந்திரத்தை அடுத்து வந்த எந்த சிங்கள ஆட்சித் தலைவரும் தமிழர்களுக்கு அதிகாரத்தை பகிர்ந்து கொடுப்பதற்கோ அல்லது சுயாட்சியை வழங்குவதற்கோ மனப்பூர்வமாக விரும்பியிருக்கவில்லை. தமிழர்கள் அதற்கான கோரிக்கையை முன்வைத்தபோதெல்லாம் அதனை அரசியல் இலாபத்துக்கான அல்லது தேர்தலில் வெற்றிபெறுவதற்கான ஒரு வழியாகவே பயன்படுத்தியிருந்தார்கள்.

முதன்முதலில் பண்டாசெல்வா ஒப்பந்தத்தின் (1957) மூலம் பிராந்தியங்களுக்கு அதிகாரப்பகிர்வினை வழங்குவதற்கான ஓர் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. பண்டாரநாயகாவும் பிராந்திய சபைகள் மசோதாவை அறிமுகம் செய்யவும் முயற்சித்தார். ஆனாலும், பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசிய கட்சியினதும் சிங்களபௌத்த தேசியவாத அமைப்புக்களினதும் எதிர்ப்பினால் அத்திட்டத்தை அவரால் அமுல்படுத்த முடியவில்லை. இதேநிலையே டட்லிசேனநாயக செல்வநாயகம்

உடண்படிக்கைக்கும் (1965) நடந்தேறியது (பார்க்க: Yusoff et al., 2016).

உண்மையில், தமிழர்களின் சுயாட்சிக்கான போராட்டமும் அதனை நசுக்குவதற்கான இலங்கை அரசாங்கங்களின் நடவடிக்கைகளுமே தமிழ் இளைர்களை தீவிர வன்முறையின்பால் நாட வழிவிட்டதுடன் அது இலங்கைத் தமிழர்களிடத்திலிருந்தும் இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டு தமிழர்களிடத்திலிருந்தும் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு அழுத்தத்தை ஏற்படுத்த வழிவிட்டது. அத்துடன், இந்தியா இலங்கை இனமுரண்பாட்டில் நேரடித் தலையீட்டைச் செய்யவும் வழிகோலியது. இந்திய மத்தியஸ்தத்தின் கீழ் நடந்தேறிய பேச்சுவார்த்தைகளின் இறுதியில் பிராந்தியங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொடுப்பதன் ஊடாக இனமுரண்பாட்டைத் தீர்க்க இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவுக்கும் இடையே 1987 ஜூலை 19 இல் இலங்கைஇந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானது. அவ்வொப்பந்தத்தின்படி ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் ஒவ்வொரு மாகாணசபை அமைக்கப்பட்டதுடன் வடக்குகிழக்கு மாகாணங்கள் தற்காலிகமாக இணைக்கப்பட்ட ஒரு மாகாணசபையாக அமைக்கப்பட்டு அவைகளுக்கு மக்கள் பிரதிநிதிகளுடனான பிராந்திய அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு தேர்தலும் நடந்தன.

மாகாணசபை முறையை பிரதான தமிழ் ஆயுதக் குழுவான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் முற்றாக எதிர்த்துடன் தேர்தலையும் புறக்கணித்தபோதிலும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி போன்ற சில தமிழர்சார் இயங்கங்கள் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று அரசாங்கத்தை அமைத்தது. ஆனாலும், தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கு வடக்குகிழக்கு மாகாண முதலைமைச்சர் ஆதரவளித்த காரணத்துக்காக ஒரு வருட காலத்தினுள் வடக்குகிழக்கு மாகாணசபை கலைக்கப்பட்டது. பின்னரான காலங்களில் மத்தியரசின் ஆளுகையின் கீழ் சிங்கள ஆளுணராலும் நிர்வாகிகளாலும்

மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்குமுறையிலான மாகாண நிர்வாகம் தமிழ்பேசும் மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட பிரதேசம் அவர்களின் கைகளைவிட்டுச் செல்கின்றது என்ற அச்சத்தையும் ஆத்திரத்தையும் தமிழ் மக்கிளிடையே ஏற்படுத்தியது

சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசாங்கங்கள் தமிழர்களின் அதிகாரப்பகிர்வுக்கும் சுயாட்சிக்குமான கோரிக்கைகளை தொடர்ந்தும் தீவிரமாக எதிர்த்ததன் காரணமாக தமிழர்களிடையே தீரவிவாதக் குழுக்கள் தோற்றம்பெற்று தமது பூர்வீகப் பிரதேசத்தில் தமிழர்களுக்கான தனியரசை நிறுவுவதற்காக ஆயுதப் போராட்டங்களிலும் ஈடுபடலாயினர். இன்றுவரை தமிழர்களின் பிரதான கோரிக்கையாக வடக்குகிழக்கு பிராந்தியத்துக்கு விசேட அதிகாரப்பகிர்வு அல்லது சுயாட்சிக்கான ஏற்பாடுகளை வழங்க வேண்டும் என்பதாகவே உள்ளது. பல்லினங்கள் பிராந்திய ரீதியாக செறிந்து வாழ்கின்ற போது இனக்குழுக்களின் தனித்துவங்களையும் அடையாளங்களையும் அங்கீகரிக்குமுகமாக அரசியல் தளத்தில் அதிகாரப்பகிர்வு மற்றும் சுயாட்சி போன்ற ஏற்பாடுகள் உலகின் பல தேசங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற போதிலும் இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் இவ்வேற்பாடுகள் சர்ச்சைக்குரியனவாகவும் இன உறவுகள் மற்றும் இனத்துவ அரசியலில் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துவனவாகவுமே இருந்து வந்துள்ளன.

6. உயர் கல்விக் கொள்கையும் தரப்படுத்தல் முறையும்

காலாதிகாலமாக இலங்கையில் பின்பற்றப்பட்டுவந்த உயர் கல்விக் கொள்கையும் இனங்களிடையே முரண்பாட்டையே அதிகப்படுத்தியுள்ளதை சட்டிக்காட்டலாம். முன்னர் நோக்கியது போல் பிரித்தானியரது கால்விக் கொள்கை அவர்களுக்கு துதிபாடும் ஒரு வகுப்பினரை உருவாக்கவே விழிவிட்டது. இதனால், யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் நன்மைபெறுகின்றார்கள் என்ற மனப்பான்மை

சிங்களவர்கள் மத்தியில் வளரத் தொடங்கியது. தவிர, சிங்களவர்களிலும் ஆங்கிலக் கல்வியால் நன்மைபெறுவோர் நகர்ப்புற உயர் வர்க்கத்தினராக மட்டுமே இருந்தனர்.

சுதந்திரத்தின் பின்னரான காலத்தில் ஆட்சியாளர்கள் சுதேசிய மொழி மூலமான கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். இதனால், தாய்மொழி மூலக் கல்வி முக்கியத்துவம் பெற்றலானதுடன் 'சிங்களம் மட்டும்' மொழிக்கொள்கையும் வேரூன்றலானது. தாய்மொழிக் கல்வியின் அறிமுகத்தை அடுத்து உயர் கல்வி பெறுவதில் சிங்கள மாணவர்களைவிட கல்வியில் பிரித்தானியர் காலத்திலிருந்து ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்திவந்த தமிழ் மாணவர்கள் அதிகளவில் சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்றனர். ஆதலால், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான காலங்களில் பொறியியல் மற்றும் வைத்தியத்துறைகளில் பல்கலைக்கழகங்களில் 50 வீதத்திற்கும் அதிகமான இடங்களை தமிழ் மாணவர்களே நிரப்பிவந்தனர். அப்போது திறமையின் அடிப்படையிலேயே பல்கலைக்கழக தெரிவு இடம்பெற்றது. ஆனாலும், சிங்களம் மட்டும் கொள்கையில் நன்கு வேரூன்றியிருந்த சிங்களபௌத்த தேசியவாதிகள் தமிழர்களின் உயர்ந்த கல்வியடைவை சகித்துக்கொள்ள முடியாமல் கிளர்ந்தெழுந்தனர். அவர்களைத் திருப்பத்திப்படுத்த வேண்டி அரசாங்கம் 1970 களின் ஆரம்பத்தில் பல்கலைக்கழக புகுதலுக்கு தரப்படுத்தல் கொள்கையை (Standardization Policy)அதாவது மலேசியாவில் இருந்த பூமிபுத்திரா கொள்கைக்கு சமமான கொள்கையை அறிமுகம் செய்தது. இக்கொள்கை இனக்குழுக்களின் விகிதாசாரப்படி பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவதை வலியுறுத்தியது. இத்திட்டத்தால் சிங்கள மற்றும் முஸ்லிம் மாணவர்களே அதிகளவில் நன்மை அடைந்தனர். வடக்குகிழக்கு தமிழ் மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக புகு வீதம் படிப்படியாக சரிவை நோக்கிச் சென்றது (De Silva, 2003, pp.8283).

தரப்படுத்தல் கொள்கையின் தமிழ் மாணவர்கள் மீதான பாதிப்பு குறித்து

கவனிக்கப்படாது விடப்பட்டதால் இறுதியில் அதுவே தமிழ் இளைஞர்களிடையே விரக்தி நிலையை அதிகரித்து அவர்கள் அரசுக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்திப் போராடும் நிலையை ஏற்படுத்தியது. இதன் இன்னொரு எதிரொலியாக அதிகளவான தமிழ் இளைஞர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறியதுடன் சர்வதேச ரீதியாக தமது இனத்துக்கு எதிரான அநீதிகள் மற்றும் பாரபட்சங்கள் குறித்து பிரச்சாரப்படுத்தலாயினர். நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் ஆயுதப் போராட்டம் மூலம் விடுதலை பெறும் நோக்கில் இயக்கங்களாக ஒன்று சேர்ந்தனர். அவ்வாறு 1976.05.05 இல் உருவான ஒரு பலமிக்க இயக்கமே தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமாகும் (நடேசன், 2000, பக்.120 128).

7. காணிக் கொள்கையும் திட்டமிட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களும்

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கை அரசாங்கங்கள் முன்னெடுத்த காணிக் கொள்கைகளும் திட்டமிட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களும் கூட இனமுரண்பாடு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு பெருமளவில் வழிவிட்டிருக்கின்றது. சுதந்திரத்தை அடுத்து கல்லோயா நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தித் திட்டம் என்ற போர்வையில் கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ்பேசுவோர் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்துவந்த மட்டக்களப்பு தொற்கு பகுதியில் தமிழர்களதும் முஸ்லிம்களதும் காணிகள் சூறையாடப்பட்டு அவற்றில் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட சிங்கள மக்களை குடியேற்றி திட்டமிட்டவகையில் சிறுபான்மையினரது நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்யும் நடவடிக்கைகளை அரசாங்கங்கள் தொடர்ந்தும் மேற்கொண்டன. இதன் தொடர்ச்சியாக, மட்டக்களப்பின் தென்பகுதியையும் வேறுசில மாகாணங்களின் சிங்களப் பொரும்பான்மைப் பகுதிகளையும் ஒன்றிணைத்து 1961 இல் அம்பாறை எனும் தனி நிர்வாக மாவட்டத்தை உருவாக்கி சிங்களவர்களின் இனவிகிதாசாரத்தை கிழக்கு மாகாணத்தில் அதிகரிப்பதற்காக

நடவடிக்கையிலும் அரசாங்கம் ஈடுபட்டது. இவ்வாறே, திருகோணமலையில் அபிவிருத்தித் திட்டம் என்ற போர்வையில் தமிழர்களின் பூர்வீக நிலங்கள் அபகரிக்கப்பட்டு சிங்களக் குடியேற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு அவர்களுக்காக 'சேருவெல' எனும் புதிய பிரதேச நிர்வாகப் பிரிவும் தேர்தல் தொகுதியும் உருவாக்கி வசதியளிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவு, இனவிகிதாசாரத்துக்குப் புறம்பாக அதிகளவான நிலங்கள் சிங்களவர்களைப் பெரும்மையாகக் கொண்ட உள்ளூர் நிர்வாக அலகுகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டதுடன் சிங்களவர்களின் இன விகிதாசாரமும் கிழக்கில் வேகமாக அதிகரித்தது (பார்க்க: Yusoff et al., 2015).

மறுபுறத்தே, மகாவலி அபிவிருத்தின் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியை கிழக்குக்குத் திசைதிருப்பி வடக்குகிழக்கு மாகாணங்களில் எல்லைப்புறங்களில் அபிவிருத்தித் திட்டம் என்ற பெயரில் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றி அடிப்படை மற்றும் நிர்வாக வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் ஆள்புலத் தொடர்ச்சியை இல்லாமற் செய்வதற்காக முயற்சிகளையும் அரசாங்கங்கள் மேற்கொண்டன. இவைகள் எல்லாம் பரம்பரையாக இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்துவந்த சாதாரண தமிழ் மக்களிடையேயும் தமிழரின் ஆள்புல சுயாதிக்கத்துக்காக போராடிவந்த தமிழ் குழுக்களுக்கிடையேயும் தீவிர வெறுப்பை ஏற்படுத்தி இனமுரண்பாடும் உள்ளூர் போரும் தீவிரமடைய வழிவிட்டது.

முடிவுரை

இலங்கையில் இனமுரண்பாட்டின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் வழிவிட்ட காரணிகளில் இக்கட்டுரையில் அடையாளம் கண்டவைகள் மிக அடிப்படையானவைகள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. குறிப்பாக,

இனக்குழுக்களின் பூர்வீக வரலாற்று விவாதங்கள், பிரித்தானிய காலணித்துவ ஆட்சியாளர்களின் பிரித்தானம் கொள்கைகள், பிரதிநிதித்துவ முறைகளின் குறைகள், அரசியலமைப்புத் திட்டங்களின் இனமேலாதிக்க மற்றும் இன ஒதுக்கல் ஏற்பாடுகள், சிறுபான்மையினர் மொழிக்கான அரச அங்கீகார மறுப்பு, அதிகாரப்பகிர்வுக்காக எதிர்ப்பு, உயர் கல்வியிலும் அபிவிருத்தித் திட்டங்களிலும் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டமை மற்றும் நிலச் சீர்திருத்தக் கொள்கைகள் போன்றன இலங்கையின் பிரதான இனக்குழுக்களான சிங்களவர்கள் மற்றும் தமிழர்களிடையே சமூகஅரசியல் ரீதியில் முரண்பாடும் இனத்துவ எதிர்ப்பு அரசியலும் தீவிரமடைய வழிவிட்டிருக்கின்றன.

இனமுரண்பாட்டினால் இலங்கையின் இனக்குழுக்கள் பரஸ்பரம் சந்தேகத்துடனும் அவநம்பிக்கையோடும் நோக்கும் நிலை இன்று தோன்றியுள்ளது. இனமுரண்பாட்டின் விளைவாக சுமார் மூன்று தசாப்தங்களாக இடம்பெற்ற உள்ளூர் யுத்தத்தின் கோர விளைவுகள் அழிக்க முடியாத வடுக்களை இலங்கைச் சமூகங்களிடையே குறிப்பாக சிறுபான்மை இனக்குழுக்களிடையே ஏற்படுத்தியுள்ளன. போருக்குப் பின்னரான இனமுரண்பாட்டுத் தீர்வு முயற்சியில் இனமுரண்பாட்டுக்கான ஆளவேருன்றிய காரணிகளை முறையாக ஆராய்ந்து அவற்றுக்கு தீர்வுகாண்பதன் ஊடாகவே இனமுரண்பாட்டைத் தீர்ப்பதும் இனஉறவுகளைக் கட்டியெழுப்புவதும் சாத்தியப்படும். இனமுரண்பாடுகளுக்கு நீடித்து நிலைக்கக்கூடிய தீர்வுகளைக் காண்பதற்கு அம்முரண்பாடுகளுக்கு காரணமான ஆழவேருன்றிய அடிப்படைக் காரணிகளை கண்டறிந்து பகுப்பாய்வுசெய்து அவற்றை ஆற்றுப்படுத்துவதே அவசியமாகிறது.

References

- Colombo, Department of Census and Statistics. (2014). *Census and Population Report-Final 2011*. Colombo: DCS.
- De Silva, H. (2003), *Power Games in War and Peace*: Colombo.

- Ghosh, P. S. (2002). The Historical and Political Background of the Conflict in Sri Lanka. In D.H. Rajanayagam (Ed.). *Peace Initiatives Towards Reconciliation and Nation-Building in Sri Lanka*. (pp.70-83). Kuala Lumpur: The Malaysian Ceylonese Congress.
- Jayawardena, K. (1987). *Ethnic and Class Conflict in Sri Lanka*. Madras: Kumaran Publishers.
- Jotilingam, C. A. (2002). *Ilaṅkaiyiṅ inappiraccinaiyum araciyaḷ tiiṛvu yosaṅaikaḷum*. Koḷumpu: Kumaraṅ Puttaka Illam.
- Midlarsky, M. I. (2011). *Origins of Political Extremism: Mass Violence in the Twentieth Century and Beyond*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nadēsaṅ, G. (2000). *Ilaṅkai iṅa muraṅpaatukaḷiṅ varalaaru*. Maṭṭakkaḷappu: Abirami Viḷampara Sevai.
- Wilson, A. J. (1988). *The Break-up of Sri Lanka: The Sinhalese-Tamil Conflict*. London: Hurst & Company.
- Yusoff, M. A., Sarjoon, A., & Abdul Wahid, A. R. (2016). State-Building, Power-Sharing Discourse and Political Autonomy of Minorities Within Ethno-Nationalist Gloom in Sri Lanka. *Journal of Politics and Law*. 9(1), 88-96.
- Yusoff, M.A., Sarjoon, A., Awang, A., & Hamdi, I. H. (2015). Land Policies, Land-Based Development Programs and the Question of Minority Rights in Eastern Sri Lanka. *Journal of Sustainable Development*. 8(8), 223-233.